

Sygn. akt IV CSK 467/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przy uczestnictwie M. J. B. i K. D.

o stwierdzenie nabycia spadku po M. D.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
M. J. B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt V Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od uczestniczki postępowania M. J. B. na rzecz
wnioskodawcy kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestniczka M. J. B. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 27 lutego 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby skarga uczestniczki była oczywiście uzasadniona. Przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne wiążące się z problematyką wykładni art. 509 k.c. w istocie nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż interpretacja tego przepisu nie budzi większych wątpliwości. Przyczyną uzasadniającą wydanie kwestionowanego przez skarżącą rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji nie była bowiem błędna – według zarzutu skarżącej - wykładnia art. 509 k.c., lecz określona przyjęta przez Sąd drugiej instancji interpretacja postanowień umowy pożyczki z dnia 3 lipca 2007 r., według której nie zawierała ona zastrzeżenia umownego ograniczającego możliwość dokonania przelewu wierzytelności z niej wynikających. Skarga kasacyjna nie zawiera zarzutu zmierzającego do zakwestionowania prawidłowości przyjętej przez Sąd wykładni tej umowy, lecz bezpośrednio zmierza do zakwestionowania prawidłowości zastosowania w okolicznościach sprawy art. 509 k.c.

Z tej też przyczyny nie można także przyjąć, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku nie zawiera przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz art. 391 § 1 i 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. z uwzględnieniem przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 8 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).